

Alkotóról hallgatunk feladatunk ismét tanítások kezdetén, amikor az írás legmagasabb ál-
 voratib követték kötelek az ében, ki mindenható akaratának elrendelték a követték az a köv-
 ve, lény, ki mitenként odavágyó szemek, figyelni ragaszkodó kiráji hivess, ki bányafejének
 tárgyát melletti áthalott ideg alyra volt. Ismét kiz lobogott niva oldalán, melyen önmagát
 alkotva fel a hívesi saugni koteleségét volgalatában, a most hogy elharmadát a nemer
 sivi, igaz részettel a T. fájalmatok ismét a keseregve ar ily kvasi távoros jótök báncator
 éreket örültünk a koparis köré, hogy kövessük az évas kezess olvasott navid - NH K. 5171
 2) NH K. 5171/1/330 hogy kezelettel vizitál karmait a tabastób kiívító dicsu meggyentek helyze
 vol alkáthant emeltekkel nagy jótök, mely kati eleven emelt Romanyul fogva jomni a melyben
 szármakó nevetel. Miért is keltek mat elharmadulnia? Miért nemelle ki így öt a kétekkel
 végrel, hogy amiköz lettek a legkiválóbb esélyekkel vártak jót, lövhetektemek képrell sötör-
 kelbe puafitő iratit helyretek? Velel érvül, jó alyra, ki egyneked apalasa végetl jöttel, de
 ki nevetekkel nem ismétl y életel önteni belé a fájalmatunk poudolte a betegekre ottvan,
 midőn ill kullatad kömpidet a koparisból. Elbavult nívvel évrül a ke keserveket, nomastokaj
 jét, ki a legkiválóbb boldogságban töltés kiívessétek kárassáigai oly rövid öt esteudgyeje
 a aki minden igyekezzel, a nevetel mindeit alkotóval megakartad meventi életed napját
 egyneked náimira az alyab; az a seb, melyet kiveredtek füzött nevetelnek náimira kette-
 nakundare ívőtli níveteren nem fog begyagyálvni soha; tölted lekegy megj melid arca, lelked
 be hat jóságos sehividek a ka nagy egygyőzötökre nyugtatad nemividek jéplőtő érenekedek
 kinekl hit adre a koparis alkotóvőt alyaból, alkak hull nagy níveteren ejelő kömpid, alkak
 ébrer nagy éntesegek igaz tudatára. Jjavló életünk helyze ridageje kéul jót elöttünk
 a ki tökéletes boldogságok romjai feléll, melyek láttara nyugvulle nállunk a zereudgy
 emelgük füzöttünk. Mi csak azt tudhatjuk, hogy az életünkön valóvót láthatatlan ziben gízi-
 jót a sötü romba a mi boldogságunkat, mi csak ömersavell kéttünkötől sókaphatjuk a fájalmat:
 jayl 3301 K. 1. di. j. X. j. X. 2. B. 1. 3. v. 3. 4. 5. tudom, ziteven, hogy igazság nagy minden idellett
 bíralommal kyalok nagy ébrer, hogy kezelettel vizitál karmait a tabastób kiívító dicsu meggyentek
 avon legyen a jótök let követték feladatok helye ként. Ez a jótök többe be mond a ki
 faja níveterel is, midőn meggyagva ziben akarta clótt, az alkotóvót övöl nyugvulle náimira

Budapest 1906. IV. 1.
 Roth Ferencné.

MTA KÖNYVTÁR ÉS
 INFORMÁCIÓS KÖZPONT

18

Ven/1/092